

KIS HÍR LAP

TILOSBAN. (Lásd a 31. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LV. köt. 2. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. július 10-én.

ROSZCSONT FERKE
UJABB VISELT DOLGAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Képekkel.)

(Folytatás.)

AZ IMPOSZTOR Ferke csöppet sem vette szivére, hogy úgy kifogott a bácsin. Jót nevetett magában és csak azt kívánta, hogy ne is jöjjenek hamarosan a nyomára, mert bizony Róza néninél gyöngy élete volt. Azt főzték-sütötték, amit ő rendelt. A néni becézgette, Vidornál pedig jobb pajtást sem kívánhatott. Könyvet, tanulást nem is említettek, és hogy semmiben se legyen fogyatkozása: más fiuk is voltak, akiket megtréfálhatott, ha kedve volt hozzá. És ilyesmihez ő kelmének mindig volt kedve.

Szántónak nincs valami nagy folyója, amelyben Ferke kimutathatta volna virtuskodásait, hogy p. o. milyen pompásan uszik ő. Csak egy patak folyik ottan, az sem mély; csak egyes helyeken lehet benne fürödni; azaz csak lehetne, mert meg volt ottan tiltva a fürdés, mivel ott kukoriczaföldek vannak és a gazdák attól tartanak, hogy egy-két cső kukoriczát ellopnak a pajkos fiuk. Akinek tetszik, fürödjön a porban, abban nyakig is gázolhat. A fiuknak azonban nincs ehhez kedvök, és akár hogy tiltják, akár hányszor dobolják is, hogy így-amúgy nem szabad a Takta gátja felé nézni: bizony csak kimentek ők és vígan lubiczkoltak benne.

A csősz, Falat uram, örökös háborúban élt velök. Rájuk lesett, hogy elcsiphesse őket, aztán persze volt nemulass, ha egyik-másik a kezébe esett. Irgalmatlanul megbírságotla, akár hogy könyörgött is Falat bácsinak; mert ő nem kegyelmezett senki-

nek. De a gyerekek még evvel sem törődtek és ha melegen sütött a nap, eldobták a lapdát, bigét és kimentek a Takta gátjához, hogy kissé hűseljenek. Mikor javában lubiczkoltak, bukdácsoltak, uszkáltak: Ferke kiment szépen a vízből, kifordította a nadrágjuknak egyik szárát és az ingök egyik ujját, aztán elkiáltotta magát:

— Jön a Falat!

A fiuk kirohannak a partra, mindegyik a ruhája után kap, hogy el ne vehesse a csősz, és gyorsan fel is öltözködnének... de nem lehet. Némelyik hatszor is kifordítja a nadrágját és nem tud bele találni. Társa az egyik szárát felhuzza, a másikat meg csak úgy maga körül csavarja, hóna alá csapja holmiját és úgy fut a csősz elől. Másik az ingében, mely a fején megakadt, vergődik nagy-kinosan, mint a hálóba jutott madár, és nem bír sehogy sem belé bujni... szóval: van ott olyan zavar, lárma, veszedelem, hogy Ferke majd oda van a nagy nevetéstől. Pedig kárba veszett a nagy sietőség és a nagy ijedség. Csak mikor már szerencsésen túl voltak a kukoricza-földeken, akkor mondta meg nekik Ferke, hogy oda menet Falat bácsit látta a »Zöldség«-korcsmában iddogálni, ahonnan öreg estig ki nem mozdul a világ minden kukoriczájáért sem.

Egyszer meg a fiuk ő rajta nevettek. Kimentek a szántó-földekre ahol szalmát raktak kazalba daruval. A daru hosszú rudján néhány kampó van. Ezek a kampók markolják fel a szénát. A mozgató láncba ökröket fognak. Ha ezeket előre hajtják, a daru fölemelkedik; ha visszafelé, akkor ismét leereszkedik. Éppen akkor pihenőt tartottak a béresek, mikor Ferke oda jött az ő kompániájával. Ferke meg-

fogta a daru egy mikép is jár az? ő kelme! A csönd a lánc megmozdúniok kell s szép fölemelkedett és is tanulhatott volt. Ott függött dalódzhatott, ha dött mindkét ké el találja ereszte állnak az ökrök ereszti a kampó. Onnan lecsuszott egy fél kazlat temetve a szalma lábbal, a fiuk kiszabadítják. V A szeme tele me ruhája tele tüze szalmával. Mind torján lopódzkod kálta, égette, kir jobban bántotta ték. Haza futott ruhába öltözköd Vidoréba, mert szállal sem volt Szántóra jött.

Pár nap mu nagyszerű tréfát

Azt hallotta, földrengés volt, templom régi t lehulló kő egy tették azt az uj a város. Ósrégi sárokat ott tart és minthogy az tették azt a ne

fogta a daru egyik kampóját, hogy lássa, mikép is jár az? De bezzeg rajta vesztett ő kelme! A csöndesen kérődző ökrök, mikor a láncz megmozdult, azt hitték, hogy indulniok kell s szépen előre mentek. A daru fölemelkedett és Ferke most már repülni is tanulhatott volna, ha elbocsátja a kampót. Ott függött a levegőben. Nem is rugdalódzhatott, hanem görcsösen kapaszkodott mindkét kézzel a kampókba, nehogy el találja eresztetni valahogy. Végre megállnak az ökrök és a daru is. Ferke elereszti a kampót és lezuhan a kazalra. Onnan lecsuszott a földre, magával rántva egy fél kazlat úgy, hogy egészen el volt temetve a szalma alatt. Kapálódzik kézzel-lábbal, a fiuk is a segítségére jönnek és kiszabadítják. Volt baj, mikor elő került! A szeme tele ment polyvával, porral; haja, ruhája tele tüzdelve bogáncssal, tüskével, szalmával. Mindenféle szúros tövis, bojtörján lopódkodott az inge alá és szurkálta, égette, kinozta testét. De tán még jobban bántotta az, hogy a fiuk úgy neveték. Haza futott és otthon tetőtől talpig fris ruhába öltözködött; természetes, hogy a Vidoréba, mert neki, mint tudjuk, egy szállal sem volt több a rajta-valónál, mikor Szántóra jött.

Pár nap mulva meg ő nevetett, mert nagyszerű tréfát követett el.

Azt hallotta, hogy 20 év előtt Szántón földrengés volt, és akkor bedőlt a nagy templom régi tornya és agyon is ütött a lehulló kő egy pár embert. Azután építették azt az új szép tornyot, melyre büszke a város. Ósrégi szokás szerint a heti-vásárokat ott tartják a templom előtti téren, és minthogy az emberek még el nem felejtették azt a nevezetes eseményt, bizony

sokszor történt, hogy akaratlanul is felnéztek a toronyra, vajjon nem indul-e? Ferke is kiment a heti-vásárra és nézte amint ott nyüzsögnek-forognak az emberek. Éppen javában folyt a vásár, midőn elkiáltja magát, ahogy a torkán kifér:

— Dül a torony! (Lásd a képet a 20. lapon.)

A mellette álló ember is rémülten azt kiáltja, utána meg tizen, százan ordítják hogy: »Dül a torony!«

Eszeveszett futás keletkezik. Az asszonyok ott hagyják a kirakott gyümölcsöt, tojást, baromfit, czók-mókot; a kereskedők kirohannak sátraikból, nem törődve portékával, vevőkkel. Mindenki fut, rohan, egymást taszigálják, tapossák; az asszonyok jajgatnak, sirnak, a férfiak kiabálnak. Pokoli zürzavar támadt. Sokáig tartott, mig végre belátták, hogy ok nélkül ijedtek meg és hogy nincs mitől tartani. Végre lecsillapodtak az emberek. De bizony nagynehezen, mert — kivált az asszony-félék — nem bírtak magukhoz térni a nagy rémülettől.

A zseb-metszőkön kívül, akik bő szüretet tartottak, nem volt senki a városban, aki ne dühösködött volna arra a gazemberre, aki azt a zenebonát okozta. Keresték-kutatták, hogy ki légyen az? De Ferke nem dicsekedett most e hős-tettével, mert a szántóiak nagyon is sok verést ígértek a multság szerzőjének. Csak Róza néninek vallotta meg nagy titokban, hogy bizony ő eszelte ki a furcsa tréfát. Nem mondhatnám, hogy a jó Róza néni nagyon örült neki. Aggódott, hát ha kitudódik a dolog, és akkor jaj lesz Ferkének! A mellett meg boszus is volt ezért a gonoszcsínyjáért. Legjobban szerette volna mindenkinek megtéríteni a kárát, ami persze nem volt lehetséges.

Nem köllött sokáig aggódnia a néinek. Még az nap délben a gyors-vonat meg-hozta Ferke apját. A szép napoknak vége volt!

*

Hogy jöttek a nyomára? Ki akadt rá? Hát ki más, mint Biri néni, akit a jó Isten tulajdonképen detektivnek, rendőrnek teremtett. Mikor az egész család, még

Mili néni is, oda volt az aggódástól, hogy mi lett Ferkéből, Biri néni volt az egyedüli, aki nem vette szívére a dolgot és így vigasztalta a gyerek anyját:

— Ne félj Bertám, rossz pénz el nem vész!

Ő eszelte ki, hogy Ferke csak ott lehet Róza néninél, amint a menet-rendet nézte. Az ő tanácsára lepte meg apácska Róza nénit. Mert attól tartott, ha Ferke nesztét

— DÜL A TORONY! (Lásd a 19. lapon.)

veszi, hogy rájöttek buvó-helyére, rögtön megszökik onnan is és világgá indul.

Most persze kisült a turpisság. Ferkének el köllött mondania, hogyan került ide? A néni mentegette és pártját fogta a gyerekeknek, hogy minek ijesztett úgy rá Marcsi bácsi? Ferke össze-vissza csókolta az apját... és a haragos apa bizony lassan-lassan engedett és megbocsátott a fiúnak. Pedig föltette volt magában, hogy legalább is agyon

üti, ha megkapja a gézengúzt. De azért azt mondta, hogy ha elengedi is most a büntetést, mégis csak el köll mennie a Szepességbe. Muszáj neki németül tanulni!

— Hisz' az nem baj, vigasztalta Róza néni Ferkét, aki roppant savanyu pófával hallgatta apa kijelentését. A Szepességen is igen kellemesen lehet élni. Ott Moróczon van egy jó ismerősöm, a boldogult férjem távoli rokona. Oda szállásoljuk be Ferke

ösémet. Tudom, e Pompás kosztja áldott jó asszony a saját fiát.

Ez már jobban arca is egészen mondta, hogy: Is Liza nénihez adja ellátásra.

Apa rögtön Moróczra utazott volna Ferkével, de a mama azt kívánta, hozzák előbb haza a fiut, mert látni akarja a drága csemetét. Hát ha meg sem került, és csak úgy hitegetik az aggódó mamát. Így hát az esti vóttal haza utaztak.

Mielőtt elutaztak, Róza néni elbeszélte apácskának Ferke utolsó csinyét. Apa haragudott is, nevetett is; hiszen szokva volt ahhoz, hogy a gyerek galibát csinál mindenütt, mikép jóvá tegy adott át Róza néni gények közt os adjon valami k hogy a heti-vásá

öcsémet. Tudom, el sem is kívánkozik onnan. Pompás kosztja lesz: Petákné Liza néni áldott jó asszony; úgy fogja tartani akár a saját fiát.

Ez már jobban tetszett Ferkének. Az arca is egészen kiderült, mikor apa azt mondta, hogy: Isten neki! . . . majd hát Liza nénihez adja ellátásra.

Apa rögtön Moróczra utazott volna Ferkével, de a mama azt kívánta, hozzák elébb haza a fiut, mert látni akarja a drága csemetét. Hát ha meg sem került, és csak úgy hitegetik az aggódó mamát. Így hát az esti vonattal haza utaztak.

Mielőtt elutaztak, Róza néni elbeszélte apácskának Ferke utolsó csinyét. Apa haragudott is, nevetett is; hiszen szokva volt ő ahhoz, hogy a gyerek galibát

csinál mindenütt, ahova kerül. Hogy valamiképp jóvá tegye fia tettét, 50 forintot adott át Róza néninek, hogy a városi szegények közt osztsza szét, vagy azoknak adjon valami kárpótlást, akiről tudja, hogy a heti-vásári zür-zavarban megkáro-

sodtak. Hja, Ferke urfi csinyeit sokszor megbánta már apa erszénye.

Otthon úgy várták Ferkét, mint valami herceget. Az egész rokonság nagyja-apraja fogadta. A mama sirt örömeiben, hogy megkerült az ő drágalátos fia, és szemrehányással és csókkal halmozta el. Ferke szive

is úgy ellágyult, hogy szinte sirt, mikor megölelte jó édes anyját.

— Te rossz gyerek! feddél őt a mama; miért is nem adtál hirt magadról, mikor már Róza néninél voltál? Miért nem irtál?

— Mamácskám édes, hisz' én irtam! mentegetődzött Ferke, még pedig egy egész levelező-lapot irtam tele.

— Az nem lehet! Mi nem kapunk semmit.

— Pedig én irtam, vitatkozott Ferke; nem hazudom, bizony no! Róza néni is tanu

H I E N - L Ū K I S A S S Z O N Y. (Lásd a 30. lapon.)

rá, mert ő is látta. De várjon csak . . . hopp! Itt van! Tessék, itt a bizonyíték. Hát nem irtam?

Avval diadalmasan elő kotort a nadrágzsebből egy össze gyűrt, piszkos levelező-lapot és oda vágta. Nem lehetett többé

semmi kétség: ott pompáztak ékes poczák között az ő cifra ákombákjai.

Erre már nem felelhetek semmit a szülék. Hogy el nem küldte a lapocskát, az már más dolog. Ezért nem volt érdemes Ferkére haragudni. Nem is tették, mert belátták, hogy neki van igaza.

A pajtásoktól nem is vett bucsut, mikor Marci bácsi elvitte. Most mind a csudájára jött el. Ferke elmesélte uti kalandjait, még pedig úgy, hogy Vad Laczi egészen oda lett az irigységtől. Ő persze nem volt képes ilyen hősi tettekre, mint amilyeneket Ferke vitt véghez. Elbeszélte, hogy úgy szökött meg a bácsitól, hogy fölmászott a vonat tetejére, és mikor a gyorsvonat nyíl-sebességgel elrepült mellettük, átugrott a gyors-vonati koci tetejére, mint valami macska. Hát még szántói vitézkedéseiről mennyit tudott hazudni! És a fiuk mind elhitték, és nem győzték hallgatni.

Pár nap múlva azonban bucsuznia kellett a kompániától, mert apa el nem állt a tervétől és a Szepességre vitte. Most úgy mentek, ahogy tisztességes emberekhez illik: jól ellátva mindenféle uti elemzősiával, hogy Ferke éhen ne haljon valahogy az uton. Apácska nem is kinozta úgy mint Marci bácsi; megengedte neki, hogy kedvére ropogtassa a süteményt, dézsmálja a sonkát, pogácsát, gyümölcsöt. Még örült is a fia jó étvágyának. Így persze már jobb kedve is lehet az embernek. Kinek is jutna eszébe a szökés, ha duskálhat mindenféle jóban?

Abos állomás után gyönyörű vidéken kapaszkodik fölfelé a vasut. Egyfelől óriási sziklák merednek, másfelől erdős hegyek

tornyosulnak, melyek közt zugva, tombolva utat tör magának a Hernád. Apa egészen el volt ragadtatva és figyelmeztette Ferkét:

— Nézd csak, nézd! Milyen gyönyörű szikla-fal! Milyen szép hegyek!

Ferke azonban egy csöppet sem találta szépnek a vidéket. Mit ér a hegy, ha nincsen szőlő rajta? Mire való az a rengeteg erdő? Nem farkas vagy medve ő, hogy ott elbujjék.

Mikor aztán a szántó-földeket látta, szomorúság fogta el a szívét. Hisz itt sem kukoricza-, sem dinnye-földet nem látni. Káposzta, meg káposzta; aztán krumpli. No ugyan, jó helyen jár! Otthon már rég megérett a dinnye, és itt a zab csak most hánnya ki a fejét. Hol vannak a gyümölcsös fák? Alig látni itt-ott egyet, azon is haragos zöld a gyümölcs. Talán Karácsonyra megérik és kikaparják a hó alól.

A vonat nem törődött Ferke duzzogásával és csak vitte tovább Morócz felé.

Meg is érkeztek szerencsésen és amint Róza néni tanácsolta, Petákné asszonyomhoz szállásolták Ferkét.

Az asszony-néninek olyan kedves jóságos arcza volt, hogy mindenki első látásra megszerette. Nem volt olyan haragos, mord sárkány, mint amilyennel fenyegette Marci bácsi.

Az első ebéd után Ferke kijelentette, hogy nagyon meg volt elégedve a néni főztjével. Annak örült különösen, hogy a néni jól beszélt magyarul és nem traktálta mindjárt német szóval. Gondolta, magában majd csak megállhatja itt — legalább négy napig.

(Folytatása következik.)

K I S

(Képe)

ODA setten J
A kis tes
Kicsi kis ke
Vallj' kie

Madár hang
»Nos, ki
Találgatja
»Alig ha

»Hihihí! A
Hej, deho
»Hopp! . . .
Nem lehe

»Hihihí! G
Nem is
»Hopp! . . .
Megjisme

»Sem Giza,
Elhibázt
»Megfoglald
Hogy te

A DAMASZKUS

— Képe

(Képe)

ELT egyszer,
hires Dama
ber, akinek Ham
ösmerte, mert év
ott ült a bazár
gában, ahol jöve
leveleket és más
sott fel, vagy in
akik olvasni, irn
mondom, jövedel
Damaskus város
kevesen ismerté

K I V A G Y O K ?

(Képpel a 24. lapon.)

ODA setten Józsi
 A kis testvére mögé . . .
 Kicsi kis kezecke . . .
 Vallj' kié lehet, kié?

Madár hang sipítja:
 »Nos, ki vagyok, Rózsika?»
 Találgatja Rózszi:
 »Alig ha nem Zsófi!»

»Hihhi! A Zsófi!
 Hej, dehogy az! Nem is a!»
 »Hopp! . . . ráismertem most . . .
 Nem lehet más . . . a Giza!»

»Hihhi! Gizácska?
 Nem is ösmerem Gizát!»
 »Hopp! . . . hiszen tudom már!
 Megismertem a Rizát!»

»Sem Giza, sem Riza!
 Elhibáztad, Rózsika . . .»
 »Megfogtalak . . . tudtam,
 Hogy te vagy az, Józsi!»

A DAMASZKUSI IRO-DEÁK.

— Keleti történetke —

(Képpel a 25. lapon.)

LET egyszer, sok esztendővel ezelőtt, híres Damaszkus városában egy ember, akinek Hamid volt a neve. Mindenki ösmerte, mert évek óta minden áldott nap ott ült a bazár (boltok utcája) egyik zugában, ahol jövedelmes foglalkozást üzött: leveleket és más mindenféle írásokat olvasott fel, vagy irt meg olyanok számára, akik olvasni, írni nem tudtak. Ez pedig, mondom, jövedelmes mesterség volt, mert Damaszkus városának lakosai közül vajmi kevesen ismerték a bötüt. Hát még a

környékbeli szilaj arabok s a távolabbi sivatagok vad beduin törzsei! Ezek még csak nem is tartották magukhoz méltónak, hogy holmi unalmas bötü-vetéssel foglalkozzanak. Lovagolni, fegyvert forgatni, no meg a karavánokat megrohanni és kifosztani, abban telt nekik kedvök. És ha néha mégis sora került, hogy valami írást kellett elolvasni, vagy megírni: csöppet sem busultak.

— Majd bemegyünk Damaszkusba, elolvassa Hamid. Majd megírja Hamid.

Egy napon ismét karaván érkezett Damaszkus városába és nyomban ott termett Hamid előtt egy izmos beduin, köszönt és így szólt:

— Olvasd föl nekem ezt az írást, ember-séges Hamid. Ugy gondolom, fontos hír van benne. Minap a sátramban találtam, hogy egy kis kirándulásról haza tértem.

Rendesen nagyon gyarló irással voltak megírva azok a levelek, melyek az utczai író-deák elé kerültek; szokása volt tehát, hogy először csak a szemével futott rajtok végig, hogy aztán a hanges felolvasásnál meg ne akadjon. Most is úgy tett. Titokban ugyancsak örült e szokásának; de nem árulta el. Egészen közönyösen mondá:

— Barátom, ez a levél talán fontos is lehetett volna, csak hogy nincs befejezve. Bizonyosan Hasszán, aki Moszulból való volt, írja, hogy Mekkába való zarándoklása alatt nagy beteg lett, nem hiszi, hogy haza jusson többé, tehát a családja dolgában utasításokat akar adni a fiának. De a levél csak eddig van. A szegény Hasszán úgy látszik, nem tudta befejezni. Hát biz' én nem látom, mi a fontos benne. De az a te dolgod. Ül le, fölolvassom szóról szóra.

Mit töltsen vele az időmet? felelt a beduin. Ha úgy van, amint mondod, akkor nincs miért törődnöm vele.

— Amint akarod. Itt a leveled, tedd el . . . talán emléknem való.

— Kell is nekem a haszontalan firka!

S a beduin eldobta a levelet, néhány fillért adott Hamidnak a fáradságáért, aztán eltávozott.

— Hamid elfojtott lélekzettel nézett utána. Mikor a beduin eltűnt, a furfangos író-deák gyorsan fölugrott, fölkapta a levelet, eldugta, aztán vissza ült a helyére és csibukjából pöfékelve látszólag nyugodtan folytatta mesterségét.

Mikor beesteledett, Hamid fölállott, össze szedte az író-szerzsámaikat és szépen lassan ballagott haza felé, csak úgy mint más-

KI VAGYOK? (Lásd a 23. lapon.)

kor. De mihelyt szobájába ért, gondosan becsukta az ajtót, lámpást gyújtott, aztán elő vette a levelet és mohón olvasta újra meg újra. Aki a levelet írta, az valóban zarándok-uton járt Mekka felé, nagy betegségét is említette, de nem Hasszán volt a neve, nem is Moszulból való volt, mint ahogy Hamid a beduinak mondta — hanem Abdallah bej, Aleppó városából

írta, nem is a fiának, hanem az unoka-öccsének, családja egyetlen még élő férfi sarjának. Azt írta pedig, hogy mivel halála közeledését érzi, ezennel fölszólítja öccsét, Szelimet, hagyja abba eddigi kóbor életét a szilaj beduinok közt, telepedjék le a városban és éljen ott uri módon. Ezt megteheti, mert Abdallah reá hagyja összes kincseit. E kincseket, épp mert be-

tegségét már a zarándok-uton is érezte, jól elrejtve megkaparitsa. A levelet magyarul magyarázta, hogy rejtve.

Hamid keveset tudott a levele miképpen jutott hozzá.

Elégedetten simogatta a fejét.
— Mégis csak milyen jó, hogy memmel futottam oktondi pedig mi amellyel elbolondítottam.
Aztán hozzá fordult.

tegségét már a zarándoklásra indulás előtt is érezte, jól elrejtette, nehogy más-valaki megkaparítsa. A levél végre apróra megmagyarázta, hogy a kincs hol van elrejtve.

Hamid keveset törődött azzal, hogy a levél miképen jutott annak a beduinnak

a kezébe. Talán épp maga Szelim volt az, aki föl akarta olvastatni.

— Mind egy! Ezek az együgyü emberek nem becsülik az irást. Ugy kell nekik! Ez az Abdallah nagy kincsről beszél . . . pontosan leírja a helyet . . . rá fogok találni. Gazdag ember leszek! Ur leszek!

. . . FÖLDRE TEPERTÉK. (Lásd a 27. lapon.)

Elégedetten simogatta a szakálát.

— Mégis csak okos ember vagyok én! Milyen jó, hogy először csak úgy a szemmel futottam végig az iráson! Az az oktondi pedig mindjárt elhitte a mesét, amellyel elbolondítottam.

Aztán hozzá fogott a tervezgetéshez,

miképen kerítse kezébe a kincset. Hamar készen is volt a tervével. Más nap korán reggel kiment a vásárra és tevét vett, meg a hosszab utazásra szükséges egyéb mindenféle holmit. Mivel pedig Aleppo városa messze volt és rabló beduinok barangoltak a környéken, hát a nagyobb bá-

torság okaért Hamid egy kereskedő karavánhoz csatlakozott, mely még az nap este indult Aleppo felé.

Több napig tartott a fáradalmas utazás, de baj nélkül érkeztek Aleppo városába. Itt Hamid elvált uti társaitól és külön szállást keresett éjszakára. Sokáig nem aludt el, mert újra meg újra elővette és olvasta a levelet, míg nem végre már szórul-szóra tudta.

Más nap reggel fölült a tevéjére és utra kelt, még pedig vissza éppen azon az uton, amelyen tegnap a karavánnal jött. Lassan ment és folyvást figyelmesen nézegetett jobbra-balra.

— Itt az első jel! kiáltott fel örvendve. Egészen úgy van, ahogy a levél írja.

Kut volt ott az ut szélén, három nagy fa árnyékában. Hamid az uttól legtávolabb eső fához ment és háttal fordulva az utnak, megindult befelé a sivatagba. Itt is lassan haladt, de nem csak azért, mert már forrón tüzött a nap, hanem mert most kellett ám igazán jól figyelnie. Több óra multával azonban fölragyogott az arca.

— Ott van! Látom! Ott van! Jól jöttem!

Amit látott, az egy beorlott kut volt. Ha igazat mond a levél, ott van az Abdallah kincse eltemetve. Jól rá lehet ismerni a nagy kő-darabról, mely kimered a kutból.

Hamid leszállt a tevéről s egy ideig ugyancsak vakargatta a szakálát.

— Hm! Kemény munka lesz.

Kemény biz' a! Azt a nagy kő-darabot pedig két ember sem mozdította volna meg könnyen. Alatta pedig még több is lehet; és minél mélyebben, annál nehezebb a kiemelése. Ám a kincs-vágy megsokszorozta Hamidnak az erejét. Nagy erő-feszítéssel végre

is kiemelte a követ, aztán pihent kissé, majd újra dologhoz látott. Nehéz, hosszadalmas munka volt. Mázsás köveket kellett kiemelni, közben tömérdek homokot kiszedni s már mélyen lenn fáradozott a föld alatt. Szinte csüggedni is kezdett, hogy talán hiába vesződik? De egyszerre csak, amint ismét egy nehéz követ mozdított meg s, nem bírván vele, vissza ejtette. Tompa kongást hallott.

— Itt van! Itt van! Ez fa . . . valami láda!

Ujult erővel lóditotta félre a nehéz követ, lázas sietséggel kaparta félre a homok-réteget és csakugyan jókora ládára bukkant. Nehéz volt a láda is, de szerencsésen kijutott vele a felszínre.

A legelső gondolata az volt, hogy a ládát rögtön felkötötte a teve hátára és sietve megy haza. De nem birt ellenállni a vágyának, hogy azonnal lássa, milyen és mekkora kincs jutott a birtokába. Feltörte hát a ládát.

Szeme-szája elállt ámulatában, szinte elakadt a lélekzete is, hinni se merte, hogy való, amit lát. Tele volt a láda a legremekkebb arany és ezüst edényekkel, drága-köves ékszerekkel, nagy zacskókban arany és ezüst pénzekkel. Ekkora kincsről Hamid nem is álmodott. Hamarjában el sem tudta képzelni, mihez fogjon majd ezzel a nagy gazdagsággal. A nagy szerencsébe azonban hamar bele szokik az ember. Hamid is elégedetten szólt magához.

— Majd ráérek, hogy kitervezem, miképen fogok ezután élni. Pompásan, az bizonyos. Most csak haza gyorsan a kincssel!

Letérdeltette a tevét, nagy ügyel-bajjal rá kötözte a hátára a kincses ládát, letakarta és megindult. Most már gyalog

kellett a teve mellett láda miatt sehogy sem bánta. Az a láda ságot. Ugy is ez az sem jár többé gyalog

Kellemes gondolat, hogy lovas csapatot egyenest feléje vág semmi-féle találkozás kevésbé ilyen fajtára

— Csak nem rabl aggódva. Eszemen rajtok. Elfutni ugy

Látszólag nyugodt kodva, hogy egyszer a lovasok mellett. I elállták az utját s e

— Megállj!

Hamid fölháborod

— Ne merjetez f jámbor muzulmán v dokolok.

— Ni, hisz' ez író-deák! kiáltott f

Hamid örvendve röst lát; de meghö nem volt senki m beduin, a kincses Szelim így szólt to

— Hamid barát jámbor zarándokna kok nem is járnak

— Meg is vizi szólt egy másik. T való portéka.

Ez alatt már le vették a tevéről kétségbe esetten l de hamar földre 25. lapon.) megö

kellett a teve mellett ballagnia, mert a láda miatt sehogy sem ülhetett föl; de nem bánta. Az a láda megérdemli a fáradságot. Ugy is ez az utolsó fáradsága, soha sem jár többé gyalog.

Kellemes gondolataiból az riasztotta fel, hogy lovas csapatot pillantot meg, mely egyenest feléje vágatott. Hamid most semmi-féle találkozásra sem áhitozott, legkevésbé ilyen fajtára.

— Csak nem rabló beduinok? dörmögte aggódva. Eszemen köll járnom. Kifogok rajtok. Elfutni ugy sem tudnék.

Látszólag nyugodtan haladt tovább, bizakodva, hogy egyszerű köszöntéssel elsiklik a lovasok mellett. De csalódott. A lovasok elállták az útját s egyikök rákiáltott:

— Megállj!

Hamid fölháborodást mutatva felelé:

— Ne merjetez föltartóztatni! Igaz-hivő jámbor muzulmán vagyok, Mekkába zarándokokok.

— Ni, hisz' ez Hamid, a damaszki író-deák! kiáltott fel az egyik lovas.

Hamid örvendve pillantott fel, hogy ismerőst lát; de meghökkent, mert az ismerős nem volt senki más, mint Szelim, az a beduin, a kincses levél igazi gazdája. És Szelim így szólt tovább:

— Hamid barátom, nem hiszem én, hogy jámbor zarándoknak csaptál föl. Zarándokok nem is járnak megrakott tevével.

— Meg is vizsgáljuk azt a csomagot, szólt egy másik. Talán akad benne nekünk való portéka.

Ez alatt már le szálltak lovukról és le vették a tevéről a kincses ládát. Hamid kétségbe esetten kezdte védeni a kincset, de hamar földre teperték (Lásd a képet a 25. lapon.) megöléssel fenyegették. Látta

Hamid, hogy a kincsnek már vége. Hogy legalább életét megmentse, remegő hangon kiáltá:

— Irgalom! Ments meg, Szelim! Nagy titkot mondok!

— Titkot? No's, halljuk!

Hamid reszkető kézzel huzta elő az övéből a levelet, megvallotta gonosz tettét és most már igazán felolvasta a levelet. Szelim összeránczolt homlokkal mondá:

— Megérdemelnéd a halált, de ám élj! Nagyobb büntetés lesz rád nézve az, hogy mig élni fogsz, örökké marczangol annak tudata, hogy kezekben volt a nagy kincs, de nem tarthatad meg. Ha becsületesen felolvastad volna a levelet, gazdagon jutalmaztalak volna, amint most részt adok pajtásaimnak, kik nem lesznek többé pusztai rablók, hanem velem jönnek a városba uri életre. Te pedig pusztulj előlem!

Éhesen, rongyosan érkezett Hamid napok multával vissza Damaszkusba. Azt hitte, majd folytathatja régi mesterségét. De mire ő gyalog-szerrel oda ért, már mindenki tudta ott az egész csuf történetet. Mondták is az emberek:

— Ne bizzék senki a gonosz Hamidban! Meglopja a mások titkát!

Mindenki kerülte, nyomorult koldus lett belőle. S mikor a keserü almizsna-kenyeret rágta, sokszor sohajtva gondolá:

— Azt hittem, kincshez jutok becsstelen uton, s ime, koldus sorsra vezetett!

KURUTTY BÜNTETÉSE.

— Tréfa —

— ÁLLJ elő vén Kurutty, valld meg a bűnödöt! Ne próbáld tagadni, mert vannak ám tanuk, kik hit alatt rád fognak vallani.

Igy szólt kemény hangon a szigorú bíró. Szavai hallatára Kurutty megvakarta a

füle tövét, nagyot gondolkozott és végre is nagyon jámbor ártatlan képpel felelt:

— Tekintetes bíró uram! Böcsületben öszültem meg, vagy legalább is megöszülhettem volna, ha ugyan hajam volna. De ha nincs is ősz hajam, mégis van böcsületem, nem vétettem soha senkinek, olyan ártatlan vagyok, mint a ma kibujt békaporonty.

... ÁRTATLAN KÉPPEL FELELT.

— Konok bűnös vagy, de tagadásod nem fog megmenteni. Itt a nagypecsétes levél a darazsak királyától, aki azzal vádol, hogy két jeles hívét, két kövér darazsát, zsákmányul ejtetted, de sőt meg is etted.

— Igaz, ami igaz, már ezt csakugyan megtettem. De hát bűn az? Tagadom, sőt érdemül tudom be magamnak és jutalmat

várok. Mert, ó bölcs bíró, nem az-e a föladatunk nekünk békáknak, hogy a kártékony rovarokat pusztítsuk? Van oktalan ember, aki ezt nem tudja, de mi mégis teljesítjük kötelességünket. Tegnap is kiindultam bogár-vadászatra s a kert alatt cserkészve, hallom, amint a gazda mondja: »Azok a gonosz darazsak nagyon rontják a gyümölcsöt!« Hát mindjárt dologhoz láttam, két

darazsat lepuffantottam. Itéj, tudós én tettem?

Hosszan, mélyen nehéz volt a kérdés.

— Hiszen én nem lyedben magam is volna. De baj van. A darazsak király hogy vagy halált m

— Méltányos ki teljesülni fog.

— No's, hát a som, hogy... vizk irod a darazsak k gedve.

Hamisan mosoly is, aki így szólt:

— Nagy kópé ugy, amint mondt

darazsat lepuffantottam, jóízűen meg is ettem. Itélj, tudós bíró, bűnös volt-e az én tettem?

Hosszan, mélyen gondolkozott a bíró, nehéz volt a kérdés.

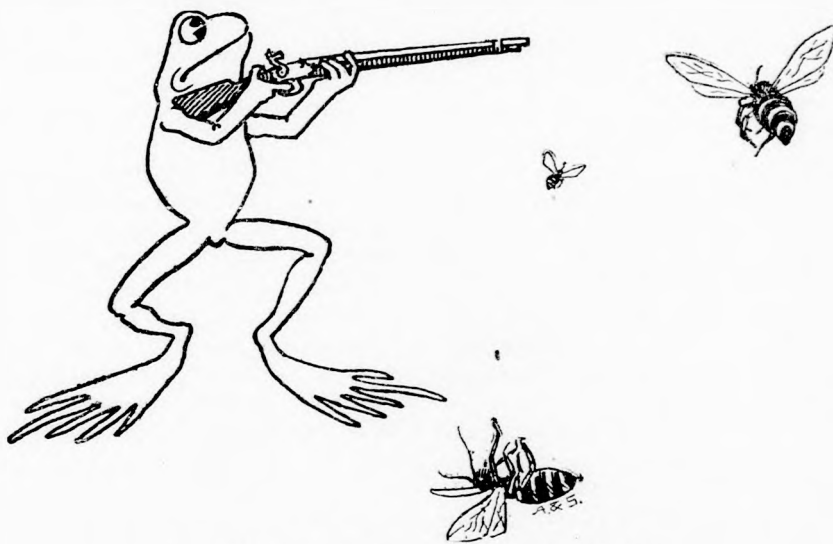
— Hiszen én nem mondom, hogy a helyedben magam is nem úgy cselekedtem volna. De baj van ám, még pedig nagy! A darazsak királya háborúval fenyeget, hogy vagy halált mérünk rád, vagy pedig

ő egész vitéz hadával ránk támad s akit hol talál közülünk, agyon szurkál, halálra csip.

— Hm! Az már csakugyan nem tréfa.

— Belátod, ugy-e, Kurutty barátom? A béka-nemzetség érdekében föl kell áldoznod magadat.

— Jól van, hát nem bánom. Csak azt kérem, hogy magam választhassam meg a büntetés módját.

... KÉT DARAZSAT LEPUFFANTOTTAM.

— Méltányos kívánság; ígérem is, hogy teljesülni fog.

— No's, hát az legyen a szörnyű sorsom, hogy ... vízbe dobjatok. Ha ezt megírod a darazsak királyának, meg lesz elégedve.

Hamisan mosolygott Kurutty, de a bíró is, aki így szólt:

— Nagy kópé vagy, Kurutty! Legyen úgy, amint mondtad.

És Kurutty iziben beugrott a tóba, ahol persze vigan uszkált. A darázs-király azonban meg volt elégedve, mert ő nem ismer szörnyűbbet a vízbe-fulásnál.

A fortélyos Kurutty pedig még azután is sok kártékony darazsat pusztított el.

HASZNOS MULATSAG.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

MAN munka, amely hasznos, de csöppet sem mulatságos. Van mulatság, amely nagyon kellemes, de csöppet, sem hasznos. Nem baj egyik sem. De már mégis csak legjobb, ha a munka mulatságos, a mulatság meg hasznos. Janika és Marika pedig rá találtak ennek a nyitjára, hasznos mulatsággal töltik a vakációt.

Kint a nagy kertben találtak rá, még pedig azzal, hogy szorgalmasan kertészkednek. De igazán ám, nem csak úgy játékból. Mert az apa így szólt:

— Nem bánom, a ti gondotokra bizom a kert egy részét. De aztán nem szabad ám bele unni, a fáradságot röstelni. Ha ügyesek és kitartóak lesztek, örömetek is fog telni benne.

Az a munka biz' néha kissé nehéz volt. Ásni, gyomlálni kellett forró napon, majd meg szárazság idején öntözni; de nem fáradtak bele; büszkén szemlélgették, mily gyönyörűen gyarapszik kezők alatt a virág is, a hasznos növény is. A virág-ágyakat inkább Marika, a hasznos növényeket Janika vette pártfogásába. Marika hamarabb tudott eredményt fölmutatni, már többször vitt szép bokrétát a mamának. De most végre Janikára került a sor.

— Nézd, Marika, nézd! Megvizsgáltam az egyik burgonya-bokrót, gyönyörű gumók vannak alatta. Nézd, ilyenek!

— Igazán szépek. Még pedig nagyon jó fajta.

— Szedek egész kosárával és beviszem a szakácsnének. Saját termésünkből fogunk vacsorálni.

— Én meg e nagy esemény ünnepére virággal ékitem föl az asztalt.

A mama is adott hozzá valamicskét: jó sültet és így aztán olyan pompás volt a vacsora, hogy Janika és Marika váltig emlegették: soha sem lakomáztak oly jóízűen, mint amikor saját termésök került az asztalra.

HIEN-LÜ KISASSZONY.

(Képpel a 25. lapon.)

HOGY ki ő és merre van a hazája? Ha ő maga felelne a kérdésre, azt mondaná, hogy a mennyei birodalomban van otthon. De ha ti meg ebből azt értenétek, hogy tehát a mennyei országban van és talán angyalka a Mindenható trónja közelében, nagyon tévednétek. Mert Hien-Lü kisasszony nagyon kedves ugyan és az is lehet, hogy a mamája angyalkának tartja, de biz' ő még itt tipeg a földön, abban az óriási birodalomban, melyet a világ Khina néven ismer.

Hien-Lü kisasszony tehát khinai kisasszonyka.

Váltig csodálkoznék ugyan, ha azt hallaná, hogy ő khinai.

— Nem ismerek ilyen nemzetet, felelné.

Mert a »Khina« csak európaiaktól elrontott szó, igazában »Sin« a khinai nemzet neve. De mert már megszoktuk, hát »khinai«-nak mondjuk.

Meglátszik a ruháján is, hogy Hien-Lü kisasszonyka előkelő szülék leánya. Épp most a kertben pihen, mert nagyot sétált, legalább is háromszázat lépett. Igen, de talán négyszázat is. Erre ti persze nevetetek. Mi az, három-négyszáz lépés? Egy ugrás a szomszédba már több. De nem nevetnétek, ha olyan volna a lábatok, mint a szegény Hien-Lü kisasszonyké. Mert Khinában az előkelő osztályokban az a fonák szokás uralkodik, hogy a leány-gyermeknek mindjárt születése után deszka közé sajtolják a lába-fejét, hogy ki ne fejlődhessek, hanem egészen elnyomorodjon. És ezt ők szépek tartják. Az elnyomorított lábakkal pedig a szegény leányka csak lassan és ügyetlenül bir tipegni.

Hien-Lü kisasszony tehát nem ismeri azt a gyönyörűséget, melyet a vidám futkozás, ugrádozás, táncz nyújt; hiába is irigykedik az olyan boldog gyermekre, akinek nincs elnyomorítva a lába. Így aztán nem is pajkoskodik, hanem rendesen nagyon csöndes, szelid és szorgalmasan tanul olyan dolgokat,

melyeknél nem szükséges. Nagyon ügyes Hien-Lü féle kézi-munkában, főleg bár az izlése persze egy miénk. De ha igazi kímélő megbámuljuk a munkát.

Még olvas-írni is tud kisasszony, mert szülői. Az olvasás és írás olyan könnyű ám, mintha donképeni abéczé, hanem csak külön kép-jegyű ilyen jegyet külön kézzel jeljétek, ha vagy ötven lene megtanulnotok! tanulja meg mind; ha azzal már jól boldogul.

Mivel Hien-Lü kisasszonyka boldog, vidám maga, nem is irigyli őket. De sem cserélnének vele.

TILO

(Képpel a 25. lapon.)

VITÉZLŐ és méltóságos ur nagyon elégedett a havasalji uradalmában.

— Nagyon jó teremés, boróka és mind gyönyörűen áll. No, még Medveországban.

Aztán oda szólt csösznek:

— Maczkó bácsi, ám! Holmi tolvajok félig érett termésre.

— Lesz rá gondom.

Hiven is örökösök csakhamar nagyon csöndes, ott is hibát lát, letördelt gyümölcsösök.

— Tolvaj jár a kertben. Még pedig fiatal sucsmedve nem nyul hoz még ilyen fanyar és kicsoda. Azt a vásáros szor látom errefelé ő

melyeknél nem szükséges sok járás-kelés. Nagyon ügyes Hien-Lü kisasszony mindenféle kézi-munkában, festésben, himzésben, bár az ízlése persze egészen másféle, mint a miénk. De ha igazi khinai czikkeket látunk, megbámuljuk a munka finomságát.

Még olvas-irni is megtanul Hien-Lü kisasszony, mert szülei előkelő emberek. Az olvasás és írás mestersége ott nem olyan könnyű ám, mint nálunk; nincs tulajdonképeni abéczé, hanem minden egyes szó-nak külön kép-jegye van, minden egyes ilyen jegyet külön kell megtanulni. Képzelték, ha vagy ötvenezet szó-jegyet kellene megtanulnotok! No, Hien-Lü sem tanulja meg mind; ha öt-hatszázat ismer, azzal már jól boldogul.

Mivel Hien-Lü kisasszony nem ismeri a boldog, vidám magyar lánykakat, hát nem is irigyli őket. De azt hiszem, ezek sem cserélnének vele. Nem igaz?

TILOSBAN.

(Képpel a czímlapon.)

VITÉZLŐ és méltóságos Dörmögő medve ur nagyon elégedetten tért haza a havasalji uradalmában tett sétájáról.

— Nagyon jó termés mutatkozik. Afonya, boróka és minden más jó bogyó fajta gyönyörűen áll. No, ez idén nem lesz in-
ség Medveországban.

Aztán oda szolt a mellette ballagó csősznek:

— Maczkó bácsi, aztán jól vigyázzon ám! Holmi tolvajok rá ne kapjanak a félig érett termésre.

— Lesz rá gondom, tessék csak rám bízni. Hiven is őrködött a vén Maczkó, de csakhamar nagyon csóváltatta a fejét. Itt is, ott is hibát látott, legázolt bokrokat, letördelt gyümölcsös ágakat.

— Tolvaj jár a határban, az bizonyos. Még pedig fiatal suhancz. Jóra való, okos medve nem nyul hozzá a bogyóhoz, mikor még ilyen fanyar és éretlen. Sejtem is már, kicsoda. Azt a vásott Bocs gyereket sokszor látom errefelé ólálkodni. Megállj csak!

Lesbe állt a vén maczkó, nem röstelte a hosszas, türelmes várakozást. És végre rajta is kapta Bocs urfit, amint a félig érett bogyót százával tépdeste, kóstolgatta s legnagyobb részt eldobálta.

— Megcsiptelek végre, semmiházi tor-
kos! rivalt rá Maczkó bácsi. No, most kikapsz!

Bezzeg szepegett, rimánkodott a tor-
kos Bocs, de hiába. Mert legelőször is Maczkó bácsi porolta ki az irháját, azután meg otthon az apja, aki azonfelül még két napi szoba-áristomra és teljes böjtje is ítélte. De az éretlen bogyótól beteg is lett Bocs urfi, úgy hogy egész hétig nyomta az ágyat és szedte a keserű orvosságot.

Nem is ment többé tájékára sem a tilosnak.

— Nem érdemes! dörmögte busan. Elő-
ször is kiporolják a nadrágomat, mikor benne vagyok; aztán áristomba csuknak, böjtöltetnek, orvossággal traktálnak. Ó, betegje is lesznek! Pedig az a bogyó még csak jó sem volt, hanem czudarul fanyar és keserű. Jól van no, hát inkább megvárom, amig érett lesz és kihirdetik, hogy szabad a szüret!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 25-dik számá-
ban közölt találós kérdések megfejtése:

**Havas, papiros, szék, kagyló, buvár, kémény-
seprő.**

Helyesen fejtették meg: Csipkay János, Hampel Ferencz és Vilike, Okolicsányi Mariska, Kövér Miczi, Koch Nándor, Mérey Ágosta, Pékány Ilonka, Briestyánszky Sándor, Kossaczky Gyula, Graef Márta és Paula, Cséry Ilonka, Weisz Lili (részben), Szinyei-Merse Jenő, Krivány Dénes és Jankó, Veress Gizi, Mándy Thyra, Gyika Marianne és Alice, Sziklay Vera (részben), Preisach Frida, Glüksthal testvérek, Boros Emmike, Morzsányi Elluska, Török Stefke, Klopstock Gyuri, Kresz Károly, Kalmár Anikó és Endre, Bárdossy Valéria, Ebeczky Gabriella, Nékám István és Ervin, Gerber Alfréd, Pilz Erike és Felice, Virág Rózsika és Juliska, Záborszky Mariska és Dezső, Murgu Jancsi, Husz Miczike, Aszód Jenő, Barcza Mariska, Zmeskál Istvánka, Péterfy Vilma, Andrassy Ilona, Hein Etel, Basch Andor, Richon Lili, Fried Ernő

és Béla, Győry Sarolta, Kazy Livia, ifj. Somogyi Zsigmond, Badics Gizi, Szőke Jolánka, Amuska és Palika, Hajnik Honka, Werkner Albert, Erdődy László, Kálnoki Erzsike, Gyárfás Erzsébet, Kelemen Pali, Hollós László.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Bárdossy Valéria, Nagy-Szebenben*, kinek a jutalom-könyvet (*»A hősök«,* görög tündérmesék, gyermekek számára írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*, hat könyvatomu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő mű-et:

„Tündérmesék“.

Világhírű szép tündérmesék, a magyar gyermekvilág részére átdolgozva, számos képpel, díszes vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pillér Özséb. Hajdanában a nagyuri udvarokban a »bolond« is a házi személyzethez tartozott. De az ő bolondsága voltaképen elmésség volt, mellyel napközben mulattatá a vár urait és hölgyeit, mert az olvasás tudományát még akkor csak a papok és a vándor-dalnokok bírták, s így csupán a »bolond« élcei nyújtottak szórakozást, aki tréfás meséibe, mondásaiba s felköszöntőibe sok igazságot tudott vegyíteni. — **Szalkai András.** Már most csak azon igyekezzél, hogy a kitűnő osztályzatot, melyet mint magán-tanuló nyertél el, mint »nyilvános« tanuló is megtartsad. — **Almásy Emma.** Reménylem, az őszszel eleget tehettek kívánságodnak. — **Kováts Piroska (Sz. Fejérvár)** felszólítja olvasó-társait, küldénének neki a lakóhelyüket feltüntető képes levelező-lapokat, amelyeket ő sz. fejérváriakkal viszonzna. — **Kalmár Anikó és Endre.** Külön tanítás nélkül megtanulni a betű-vetés mesterségét: ez már valami! De melyőtök az az én? Anikó vagy Endre? — **Glücksthal testv.** Kik voltaképen Roszsont Ferke, Rontó Pál, Vad Laczi? Ketteje a népmeséből ismeretes alak. Ezek úgy cselekesznek,

mint ahogy a nevök is mutatja. De mert kettesben unatkoztak, melléjük szegődött harmadik cimborának Vad Laczi. Sok, sok pajkos fiúnak az apró vonásaiból vannak ezek az apró legények megalkotva. Talán bizony egyikének-másikának impozitorságaiban volt már része valamelyik pajtásodnak is. E vásott fiuk viselt dolgairól némelykor a végett esik említés a »Kis Lap«-ban, hogy elrettentő például szolgáljon viselkedésök, s koránt sem azért, hogy, amint már egyik-másik olvasó-társadnál megessett: a rossz példát kövessétek. A jelen való számból ismét esik találkozás az egyikével: *Roszsont Ferkével*, aki az *Ida néni* nevelése. Hogy a legényke most enyhébben viselkedik mint szokta: ez az *Ida néni* nevelésének üdvös eredménye. Hányan vagytok testvérek s kiőtök írta a levelet? Mert az írása oly hanyag, hogy első láttatra azt hittem, maga Roszsont Ferke örvendeztet meg az ő becses soraival. — **Jusztusz Hajnalka.** A boldog vakáció alatt jó lesz többet gyakorolni testedet. Jó ám az »egyes« a tornából is. A megizmosodott test aztán csak annál képesebbé tesz reá, hogy a szellemiekkel sikeresen foglalkozhassál, ha ismét kezdődik a tanulás ideje. — **Angyal Irma.** Az olyan elválásba, amely voltaképen meg sem szünteti az együttmaradást, szívesen beleegyezem. — **Bessewffy Marika.** Utmutatást, mely irányban kezdjed a megfejtést, meg nem tilthatok. De persze, ha egészen magadnak köszönheted a sikert, ez előttem a legkedvesebb. Tudod-é, hogy olvasó-társaid közt legtöbben azon panaszkodnak: miért közlök velök olyan tulságosan könnyű rejtvényeket? Ha kissé beletanultál, nyilván te is ilyen panaszos leveleket fogsz írni nekem. Az elveszett számokat *jelöld* meg s aztán kéréseddel a kiadó-hivatalhoz fordulj, mely a hiányt pótolni fogja. Kár volna csonkán kötetni be a »Kis Lap«-odat. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Kovács Piroska (Székes-Fejérvár) Kiss Erzsikével levelezést óhajt folytatni.

JÓ SZÍV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Graeff Paula* és *Mártha* 50 kr. — *Hirsch Józsi* és *Ernő* 20 kr.

Az ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

